

[Socialministeren.]

Arbejdsløshedskasse og til ikke-forsikrede gennem en Arbejdsfordelingskasse, sortende direkte under Arbejdsdirektøren, som er bemyndiget til at bestemme, gennem hvilke Organer Udbetaling i det enkelte Tilfælde skal finde Sted. Kassernes Udgifter afholdes gennem Arbejdsløshedsfonden af Bidrag fra samtlige Lønmodtagere samt af Tilskud fra Statskassen. De Indtægter, der maatte fremkomme, holdes adskilt fra Arbejdsløshedsfondens øvrige Midler.

Ogsaa i Bidragsberegningen er der under Behandlingen i Folketinget sket en Ændring i Forhold til det oprindelig fremsatte Lovforslag, idet man har opgivet at opkræve Bidrag for Indtægter, der beregnet som Aarsindtægt med en 48 Timers Arbejdsuge ligger paa 1 800 Kr. eller derunder. Samtidig er Skalaen gradueret yderligere, idet man har indføjet en Afgrænsning ved en aarlig Lønningsindtægt paa 3 600—4 800 Kr. Endelig har man ophævet det 50 pCt.s Tillæg, der skulde paahvile Personer, som var berettigede til Pension ved Afskedigelse af en dem utilregnelig Aarsag.

Loven er tænkt at skulle træde i Kraft den 1. Juni 1940, saa at den første Bidragsindbetaling for maanedslønnede sker 1. Juli for Juni Maaned 1940 og for ugelønnede ved den første Lønudbetaling efter den 1. Juni. Under Hensyntagen hertil og til det almindelige Ønske om saa hurtigt som muligt at faa Loven ført ud i Livet skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige og hurtige Behandling.

Steincke: Det Lovforslag, som den højtærede Socialminister nu har gjort forholdsvis indgaaende Rede for, er, som det fremgik af Talen, ikke alene principielt, men ogsaa i mange Enkeltheder forskelligt fra det Forslag, der oprindelig blev fremsat i det høje Folketing. Heri er der dog, rent bortset fra partipolitisk Uenighed, intet mærkeligt, idet hele det store Problem om Regulering og Fordeling af Arbejde i sig selv er af meget vanskelig og indgribende Karakter.

I Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag og i sin Fremsættelsestale henviste Ministeren til Arbejdsløshedsraadets Betænkning af Marts 1934, som i Hovedpunkterne har dannet Forbillede for Lovforslaget, men allerede før 1934 tumlede vi i Socialministeriet i høj Grad med disse vanskelige Problemer, der særlig fik Aktualitet paa Grund af den uhyggelige Krise med den voldsomme Arbejdsløshed 1932—33.

Paa Forhaand set vilde det jo være

naturligt, ikke mindst fra Arbejdernes Synspunkt, at ræsonnere som saa: Vi lever i en Tid med voldsom Udvikling af Teknikken, med stadig nye og vældige tekniske Fremskridt — selv om disse desværre for en stor Del træder i Ødelæggelsens Tjeneste —, men hvad er tekniske Fremskridt andet end Besparelse af menneskelig Arbejdskraft, og hvad var da naturligere, end om dette gav sig Udtryk i, at Arbejdstiden lidt efter lidt kunde nedsættes yderligere fra de normale 8 Timer, altsaa at den Linie, der har været fulgt i mere end en Menneskealder, kunde fortsættes. Det var Udgangspunktet, men alligevel var det dog sjældent denne principielle Begrundelse, men derimod den stigende Arbejdsløshed, der bl. a. skyldtes Landenes Afspærrings-, Told- og Selvforsyningspolitik, som trindt om foranledigede disse Krav om Arbejdstidens Forkortelse. Jeg husker saaledes fra dengang, at allerede i 1933 viste Statistikken fra forskellige Lande, at Danmark trods sin forholdsvis store Arbejdsløshed gennemgaaende havde sværere ved at faa gennemført en Nedsættelse af Arbejdstiden end adskillige Lande med forholdsvis langt mindre Arbejdsløshed. Trods disse Oplysninger, trods den store Arbejdsløshed var det dengang saare vanskeligt at komme frem med disse Spørgsmaal ad politisk Vej. Dels var den principielle Uvilje mod at gribe ind udpræget hos de Partier, der dengang havde Flertallet i dette høje Ting, dels var ogsaa Frygten for denne Lovgivning meget stærk inden for de daarligst lønnede Arbejderes egen Kreds, de, som ikke kunde taale en Nedsækering af Arbejdstiden uden Kompensationer; og Midlerne til et saadant Millionbeløbs Tilvejebringelse vilde kun rejse et nyt Stridspunkt.

Vi maatte derfor dengang i alt væsentligt opgive den Art Bestræbelser til Lindring af Krisen og Arbejdsløsheden, og jeg kan i Betragtning heraf kun lykønske Socialministeren til, at de i øvrigt ulykkelige Forhold i vort Land dog har tvunget de forskellige Partier til nu at staa sammen om at forsøge at løse dette Problem og dermed sammenhængende Problemer, uden at man hver for sig staaer stejlt paa Hævdelser af Principper, som Øjeblikkets Krav om hurtig Handeln lader haant om paa dette som paa saa mange andre Omraader.

Vi kan derfor fra vor Side anbefale dette Forslag, ogsaa som det nu foreligger i Folketingets Affattelse, selv om vi er klar over, at det for saa vidt er principielt ændret, som der ikke længere er Tale om en Tvangsløv, men om et Forsøg paa en